

Neemia 13

Versete călăuzitoare: Neemia 13

Neemia, un om al credinței

Capitolul 13 ne prezintă diverse grupe din poporul lui Dumnezeu, care toate au eșuat:

- *Preoții* susțineau interesele vrăjmașilor (Neemia 13.4).
- *Căpeteniile* au neglijat casa lui Dumnezeu (Neemia 13.11).
- *Mai-marii* au fost primii care au neglijat sabbatul (Neemia 13.17).
- *Poporul* a intrat în legături nesfinte (Neemia 13.23).

Însă *un bărbat* se împotriva acestei supraputeri a eșecului în tot poporul lui Dumnezeu. *Un bărbat* în puterea lui Dumnezeu a stat împotriva răului compact: *Neemia*. Este clar că această putere niciodată nu putea să vină din el însuși, ci că era mâna bună a lui Dumnezeu, care întărea pe robul Său slujitor. În capitolul 6 au trebuit chiar și vrăjmașii lui să recunoască că aici mâna lui Dumnezeu era la lucru:

- **Neemia 6.16:** Și a fost așa; când au auzit toți vrăjmașii noștri, toate națiunile care erau în jurul nostru s-au temut; și au scăzut foarte mult în ochii lor și au cunoscut că *lucrarea aceasta era făcută de la Dumnezeul nostru*.

Neemia avea râvnă atât împotriva răului, cât și pentru bine. El a intervenit energic și a acționat riguros cu răul. Și despre Neemia se putea spune:

- **Psalmul 69.9:** Pentru că râvna pentru casa Ta m-a mistuit (Ioan 2.17).

Nu pentru prima dată observăm în această carte cum Neemia se aseamănă cu Domnul Isus, când El Însuși a făcut „bici din frânghii” și a alungat din Templu pe toți care au făcut din casa Tatălui o peșteră de tâlhari (compară cu Ioan 2.15).

Noi avem nevoie de energia Duhului la fel cum avem nevoie de dragoste și har: În Ezra vedem mai mult dragostea și harul, în Neemia vedem energia Duhului; la fel vedem la Pavel energia și la Ioan blândețea. Sau să ne gândim la intervenția energetică a lui Luther pentru adevăr și moderarea la Melancton. Numai la Hristos ambele aspecte erau în armonie desăvârșită unul cu altul.

Legături false

Neemia 13.1-3: În ziua aceea s-a citit în cartea lui Moise în auzul poporului; și s-a găsit scris în ea că amonitul și moabitul nu trebuie să intre niciodată în adunarea lui Dumnezeu, pentru că n-au întâmpinat pe fiii lui Israel cu pâine și cu apă și au tocmit pe Balaam împotriva lor, ca să-i blesteme; dar Dumnezeul nostru a schimbat blestemul în

binecuvântare. Și a fost așa: cum au auzit legea, au despărțit din Israel tot amestecul de popor.

Nu se mai poate reconstrui când a avut loc acest „în ziua aceea” (Neemia 13.1). Știm din Neemia 13.6, că Neemia a lucrat doisprezece ani în Ierusalim și probabil după aceea s-a întors probabil la curtea împărătească. În timpul intermediar s-a continuat cu citirea Cuvântului lui Dumnezeu, și astfel poporul a citit locul din Deuteronomul 23.3:

- **Deuteronomul 23.3:** Un amonit sau moabit să nu intre în adunarea Domnului și nici a zecea generație să nu intre în adunarea Domnului, în vecie.

În primele versete din Neemia 13 este vorba de ascultare credinței, simplă, față de Cuvântul lui Dumnezeu. Unele lucruri din Cuvântul lui Dumnezeu sunt foarte ușor de înțeles, însă deseori sunt greu de practicat, deoarece multe sunt puternic împotriva înclinațiilor noastre naturale. Unii creștini credincioși se chinuie mulți ani cu aceleași întrebări. Deseori problema în acest caz nu este din cauză că nu ar fi un răspuns la aceste întrebări, ci pentru că nu se vrea să se facă ce oferă Dumnezeu ca rezolvare. În orice caz poporul lui Dumnezeu de atunci a înaintat în ascultarea credinței și a separat poporul care se amestecase

În privința aceasta nu ar trebui să ne mire prea mult faptul că poporul s-a amestecat cu amoniții și cu moabiții. Citim în capitolul 9 și în capitolul 10 că s-au despărțit deja de „fiii străinilor” și de „popoarele țărilor”. Însă Amon și Moab erau într-un fel popoare frățești. Ele descindeau de pe linia lui Lot, o rudă a patriarhului Avraam. Trebuie spus, că aici este vorba nu numai de amoniți și moabiți, ci de israeliții care s-au unit cu aceste două popoare și s-au căsătorit. Aici este vorba de un popor amestecat.

Putem transpune aceasta la aceia care într-adevăr s-au despărțit de bisericile mari și de sistemele din creștinătate, dar cu toate acestea doresc să întrețină contacte de prietenie cu ele. Să ne gândim numai la alianță și la mișcarea ecumenică. Aici are loc o amestecare și în numele unității, o amestecare de care noi trebuie să ne ținem despărțiți. În privința aceasta nu este vorba de „păstrarea unității Duhului” sau de unitatea copiilor lui Dumnezeu, ci aici sunt amestecate și unite diferite sisteme creștine, diferite grupări și biserici în detrimentul unității.

Este remarcabil, că nimănui din popor nu i-a venit ideea să spună: ceea ce s-a petrecut cu amoniții și moabiții a avut loc foarte demult în urmă, noi nu vrem să fim mai papi decât papa. Mulți din timpul nostru preferă mai bine să învăluie mantaua tăcerii peste anumite probleme sau să folosească buretele mare de șters. Istoria cu Amon și Moab a avut loc cu aproape o mie de ani în urmă; trebuie aduse la ordinea zilei aceste istorii străvechi? – Din fericire poporul lui Dumnezeu nu a argumentat în felul acesta, ci au luat pe Dumnezeu pe Cuvânt. Din aceasta putem învăța mult.

Este relativ ușor să te desparți de „fiii străinului” (Neemia 9.2) și de „popoarele țărilor” (Neemia 10.28), în contrast cu aceia care au aceeași mărturisire și aparent aceeași descendență

(fără însă să posede credința). Aceștia își revendică dreptul să lucreze împreună în lucrare, și sub mantaua acoperitoare a mărturiei creștine înșeală pe alții.

Eșecul conducătorilor

Neemia 13.4-9: Și, înainte de aceasta, preotul Eliașib, care era peste cămările casei Dumnezeului nostru, rudă cu Tobia, făcuse pentru el o cameră mare, unde înainte erau puse darurile de mâncare, tămâia și vasele și zeciuiala de grâu, de must și de untdelemn, care erau poruncite pentru leviți și cântăreți și ușieri, și darurile ridicate ale preoților. Și în timpul acesta eu nu eram în Ierusalim; pentru că în anul al treizeci și doilea al lui Artaxerxes, împăratul Babilonului, am venit la împărat și după câteva zile am obținut de la împărat învoire și am venit la Ierusalim și am văzut răul pe care-l făcuse Eliașib, făcându-i o cameră lui Tobia în curțile casei lui Dumnezeu. Și m-a mâhnit mult și am aruncat afară din cameră toate obiectele casei lui Tobia. Și am poruncit și au curățit camerele; și am adus din nou acolo vasele casei lui Dumnezeu, darurile de mâncare și tămâia.

Venim acum la conducerea spirituală din zilele acelea. În timpul absenței lui Neemia, Eliașib a făcut o cameră vrăjmașului poporului lui Dumnezeu în casa lui Dumnezeu. Deja în capitolul 3 observăm că Eliașib era singurul care a uitat să pună încuietorile și zăvoarele la poartă (cel puțin nu se relatează despre el că le-ar fi pus). Acesta era un indiciu venit foarte devreme referitor la slăbiciunea lui Eliașib. În continuare citim apoi că el era o rudă a lui Tobia. Relațiile de rudenie au produs mult necaz și în istoria bisericii creștine, deoarece lipsea puterea pentru despărțirea consecventă.

Așa cum sunt conducătorii spirituali, așa este și poporul lui Dumnezeu. Putem citi aceasta clar în istoria lui Israel. Dacă era un împărat bun, atunci și poporul îi mergea bine; dacă era un împărat rău, aceasta conducea la decădere și idolatrie. Dacă în Adunare sunt robi slujitori credincioși ai lui Dumnezeu, atunci în cele mai multe cazuri și cu Biserica merge bine. Dacă luăm un loc de răspundere în Biserică, în cercurile de familie sau în ora de tineret, atunci ar trebui să fim un exemplu bun. Suntem noi încă conștienți că binele și comportarea unei biserici ar putea depinde de modelul pe care-l oferim noi?

Am văzut deja în capitolul 5 cum Neemia a trăit exemplar și de asemenea era gata să renunțe la confortul care i se cuvenea, ca să zicem așa, de drept. Și noi ar trebui să fim gata să renunțăm la lucruri care în sine probabil nu sunt interzise. Dacă un conducător al grupei de tineri merge probabil o dată pe stadionul de fotbal, ceilalți trag concluzia din aceasta, că aceasta nu ar fi chiar așa de rău, și merg regulat pe stadion, ca să numim numai *un* exemplu. De cele mai multe ori este așa, că cei care poartă responsabilitatea cunosc încă anumite limite, însă generația care urmează nu le mai cunoaște. Exemplul lui Eliașib vrea să ne fie o atenționare, ca să nu ne arătăm ușuratici sau chiar indiferenți față de rău, ci să dăm un exemplu bun.

Zidurile Ierusalimului ar trebui „să facă despărțire între ce este sfânt și ce este nu este sfânt”. Aceasta înseamnă nu numai „sfințenia se cuvine casei Tale, Doamne, pentru totdeauna” (Psalmul 93.5), ci și că zidurile vorbesc despre *disciplinare* în casa lui Dumnezeu. Dacă o

biserică nu mai are putere să exercite disciplina în biserică și să trateze răul în mod demn de Dumnezeu (compară cu 1 Corinteni 5; 2 Tesaloniceni 3, și alte locuri), mai devreme sau mai târziu ea va pierde sfeșnicul din mijlocul ei (compară cu Apocalipsa 2.5).

Neglijarea casei lui Dumnezeu

Neemia 13.10,11: Și am aflat că părțile leviților nu li se dăduseră și că leviții și cântăreții care făceau slujba fugiseră fiecare la ogorul lui. Și am muștră pe căpetenii și le-am spus: „Pentru ce este părăsită casa lui Dumnezeu?” Și i-am adunat și i-am pus la locul lor.

Dacă oferim vrăjmașului loc în casa lui Dumnezeu, atunci urmarea este, că se va neglija casa lui Dumnezeu; așa s-au dus preoții și leviții înapoi la locul lor și câmpul lor. În capitolul 12 era încă bucurie mare la sfințirea zidurilor și preoților și leviților li s-a dat o parte, și scut timp mai târziu ei au părăsit iarăși zidul vechi.

Proverbul lumesc „peștele se strică începând de la cap” se confirmă aici în mod trist. Preotul Eliașib era caracterizat prin lipsă de credincioșie și lipsă de sfințenie, și la fel stăteau lucrurile referitoare la credincioșia poporului, care a eșuat în a da preoților și leviților partea lor. De altfel Neemia nu întreabă: „De ce au fost neglijați *preoții și leviții*?”, ci: „Pentru ce este părăsită *casa lui Dumnezeu*?”

Dacă nu ținem dușmanul riguros înaintea ușii, atunci biserica va avea de suferit. Cum stau lucrurile astăzi în biserică? De ce este așa puțină putere? De ce orele noastre de închinare sunt deseori așa de searbăde și lipsite de putere? Unde sunt Neemia zilelor noastre, care tratează serios cu răul și nu ascund totul sub mantaua „dragoste”? Noi nu trebuie să *evangelizăm în afară*, dacă *înăuntru* suntem o societate de creștini fără viață și fără putere. Vrei tu să aduni pe noii convertiți în biserică, unde moartea este în oală? Fă lucrarea ta mai întâi înăuntru, după aceea poți ieși afară și invita oamenii să vină acolo unde ei pot simți intens pe Dumnezeu.

Profanarea sabatului

Neemia 13.15: În zilele acelea am văzut în Iuda pe unii care călcau în teascuri în sabbat și aduceau snopi și-i încărcău pe măgari și, de asemenea, vin, struguri și smochine și orice fel de poveri, și le aduceau la Ierusalim în ziua sabbatului; și am mărturisit împotriva lor în ziua când vindeau alimente.

Neemia este de compătimit! Cu câtă plăcere s-ar fi așezat în liniște, ca să savureze binecuvântările lui – căci în cele din urmă el era în concediu în Ierusalim! Însă slujba lui Neemia era fără întrerupere; el nu a cedat, și pretutindeni unde apăreau probleme noi, el a ajutat. Cu siguranță aceasta nu i-a adus întotdeauna aprobare. Aceia care doresc să poarte grijă de disciplinare și ordine în casa lui Dumnezeu nu sunt întotdeauna binevăzuți. Ei sunt supărători și deranjează „pacea”. Neemia nu s-a dat înapoi de la o astfel de luptă, atâta timp cât era sigur că luptă luptele Domnului. Neemia nu s-a dat înapoi nici măcar dinaintea loviturilor:

Neemia 13.25: Și i-am muștrat și i-am blestemat și am bătut pe unii dintre ei și le-am smuls părul și i-am pus să jure pe Dumnezeu: „Să nu dați pe fiicele voastre fiilor lor și să nu luați din fiicele lor pentru fiii voștri sau pentru voi înșivă.”

Acum Neemia este confruntat cu un alt necaz. În capitolul 10 poporul tocmai s-a obligat cu jurământ să țină sabbatul, și deja două capitole după aceea citim despre căderea în vechile obiceiuri și păcate.

Desigur noi nu avem astăzi nici o poruncă pentru ținerea sabbatului, dar ce prețuire facem noi zilei Domnului (duminică)? Pentru creștini nu este nici o poruncă să trăiască în mod deosebit o zi din săptămână, dar cu puțină înțelegere spirituală a Cuvântului lui Dumnezeu nu ne va fi greu să descoperim care este „voia lui Dumnezeu, cea bună și plăcută și desăvârșită” (Romani 12.2) cu privire la ziua Domnului.

Încă o dată: legături false

Neemia 13.23-25: În zilele acelea am mai văzut că iudeii luaseră de soții femei asdodite, amonite și moabite. Și jumătate din fiii lor vorbeau limba asdodiană și nu știau să vorbească limba iudaică, ci vorbeau după limba unui popor sau a altuia. Și i-am muștrat și i-am blestemat și am bătut pe unii dintre ei și le-am smuls părul și i-am pus să jure pe Dumnezeu: „Să nu dați pe fiicele voastre fiilor lor și să nu luați dintre fiicele lor pentru fiii voștri sau pentru voi înșivă.”

Iudeii și-au luat ca soții femei amonite, moabite și asdodite (popoare ale filistenilor). Învățăm aici o lege spirituală normală: Cel care stă sus din punct de vedere spiritual va fi tras tot mai jos printr-o relație nepotrivită (compară cu 2 Corinteni 6.14-15). Întotdeauna este așa, și niciodată nu este invers. De ce citim că copiii vorbeau numai limba asdodită? De ce nu stă scris aici, că ei au învățat și limba ebraică, respectiv o vorbeau? Dacă noi ca părinți nu citim Biblia împreună cu copiii și nu ne rugăm împreună cu ei, atunci nu trebuie să ne mirăm că mai târziu ei înțeleg numai limba lumii.

Suntem noi conștienți, că este un efort mare să creștem copiii în disciplina și sub muștrarea Domnului (compară cu Efeseni 6.4)? Copiii noștri sunt astăzi mai mult ca oricând expuși principiilor lumii și duhului timpului. Școlile și universitățile au influență mare asupra gândirii copiilor noștri. Aproape că nu este un credincios care să poată scăpa complet de lumea mas-media. Aici este nevoie de mare atenție din partea părinților, ca să nu ne creștem copiii în asemănarea cu lumea (compară cu Romani 12.1-4).

Încheiere

Pentru un timp scurt s-a putut opri răul, dar deja puțin mai târziu vedem că poporul a căzut în aceleași păcate și parțial a făcut păcate și mai grave. Despre aceasta relatează de exemplu profetul Maleahi.

Care este speranța noastră, având în vedere această stare mizerabilă? Vechiul Testament se termină cu indicarea spre venirea Domnului Isus ca Soare al dreptății și cu mântuire în aripile Lui. Aceasta este și speranța noastră!

Misiunea ta și a mea este să contribuim cu ceva la oprirea decăderii și prăbușirii din generația ta și asemenea lui Neemia să fim robi slujitori credincioși ai lui Dumnezeu. Cu siguranță Neemia va auzi odată cuvintele:

- **Matei 25.21:** Bine, rob bun și credincios, intră în bucuria Domnului tău.

Și tu?